

Hồi 2

Quyền Đầu Đối Quyền Đầu

êm.

Đèn đã được đốt lên.

Trong phòng đầy những mùi thịt nướng và rượu.

Trần rất cao, cây cờ Khai Hoa Ngũ Khuyến đang treo tuốt trên trần nhà, theo gió tung bay.

Ở trong nhà rồi, gió từ đâu ra bây giờ?

Gió từ miệng Tiêu Mã thổi ra.

Y ngẩng mặt lên, ngòi phệt ra ghé, uống một ngụm rượu, thổi ra một hơi, lá cờ không ngớt bay phàn phật cả nửa tiếng đồng hồ rồi, rượu cũng đã uống mất đi một vò.

Đinh Hỷ đang ngồi bên cạnh nhìn, cũng nhìn mất nửa tiếng đồng hồ, nhin không nổi cười nói:

- Chân khí của chú cũng nhiều lắm đó.

Không những y có chân khí nhiều, còn có mạnh nữa, có điều trước mặt Đinh Hỷ, y chẳng phát ra được chút gì khí giận.

Cán cờ nằm trên bàn.

Đinh Hỷ vỗ nhẹ lên cán cờ bóng loáng, bỗng nhiên lại hỏi:

- Chú biết trong cán cờ này giấu gì không?

Tiểu Mã lắc lắc đầu.

Đinh Hỷ nói:

- Chú cũng không biết tại sao ta bảo chú giành cây cờ này?

Tiểu Mã lại lắc lắc đầu.

Y không rãnh nói chuyện, miệng của y còn đang bậm thối phù phù.

Đinh Hỷ lại nói:

- Chú bớt thối đi có được không, dùng đầu não suy nghĩ một tý.

Tiểu Mã nói:

- Được.

Y lập tức đóng miệng lại, ngòi thẳng dậy, chùi chùi mũi hỏi:

- Có điều đại ca muốn tôi nghĩ gì bây giờ?

Đinh Hỷ nói:

- Từng chuyện một, chú cứ nghĩ thử xem, nghĩ ra rồi thì làm.

Tiểu Mã nói:

- Tôi chẳng phải nghĩ gì làm gì cho mệt, đại ca muốn tôi làm gì, tôi làm vậy!

Đinh Hỷ nhìn nhìn y, bỗng không cười nữa.

Lúc y bị cảm động, y nhất định cười không nổi.

Tiểu Mã nhìn cán cờ để trên bàn không chớp mắt, bỗng nhiên nói:

- Tôi nghĩ không ra.

Đinh Hỷ nói:

- Chú nghĩ không ra?

Tiểu Mã nói:

- Cán cờ này không lớn cũng không dài, thật tình tôi nghĩ không ra được trong đó chứa được bao nhiêu thứ.

Đình Hỷ rút cuộc bật cười lên một tiếng, xoay cái nắp nằm dưới đáy cán cờ, chỉ nghe "đình đình đong đong" vang lên, như những dây đàn được gảy lên liên tiếp, từng hạt từng hạt rơi xuống mặt bàn.

Cặp mắt của Tiểu Mã đang nhìn trừng trừng sững sốt.

Y không phải là người thấy tiền là mê, có điều ngay cả y cũng nhìn muốn lòi mắt ra.

Bởi vì thật tình y chưa bao giờ thấy qua, trên đời này lại có những thứ huy hoàng mỹ lệ như vậy.

Y bị kinh ngạc cảm động, không phải là giá trị của những viên minh châu, mà là cái huy hoàng cái mỹ lệ không thể so sánh được.

Đình Hỷ cầm một hạt minh châu lên, ánh mắt cũng lộ vẻ cảm động, y lẩm bẩm nói:

- Muốn tìm một viên trân châu như thế này cũng không có gì khó khăn lắm, có điều, bảy mươi hai viên giống vậy ...

Y thở ra, rồi mới nói tiếp:

- Xem ra, cái tên Đàm Đạo, tuy lòng dạ độc ác, nhưng cũng còn có tí bản sự.

Tiểu Mã hỏi:

- Đàm Đạo? Có phải cái tên quan chó đẻ Đàm Đạo lột da người ta không?

Đình Hỷ nói:

- Ừ.

Tiểu Mã hỏi:

- Bao nhiêu trân châu đây là của hắn?

Đình Hỷ nói:

- Là của y mua lại đặc biệt dành tặng cho kẻ đỡ đầu của y trong kinh thành làm lễ thọ đó.

Cặp mắt của Tiểu Mã lập tức lại trừng lên tròn xoe, y bỗng nhiên nháy dẫy, dậm vào bàn một cái, hắn học nói:

- Cái tên vương bát đản đó, tôi đã muốn làm thịt hắn từ lâu, con mẹ nó gã Đặng Định Hầu tự cho mình là anh hùng, lại đi làm chó săn cho cái tên rùa đen chó đẻ đó!

Đình Hỷ hững hờ nói:

- Dưới mắt bọn bảo tiêu chỉ có hai hạng người, một hạng là khách hàng, một hạng là cường đạo, cường đạo luôn luôn đáng chết, khách hàng luôn luôn đúng.

Tiểu Mã tức giận nói:

- Dù khách hàng là rùa đen vương bát cũng đúng luôn sao?

Đình Hỷ nói:

- Bất kể cường đạo là thứ cường đạo gì, dưới mắt bọn họ đều là kẻ đáng chết.

Gương mặt y còn đang cười, ánh mắt đã lộ vẻ bi ai và phần nộ không sao tả xiết.

Tuy không ai gọi y là "Phần Nộ Địch Tiểu Mã", nhưng y chắc chắn là một người trẻ tuổi đầy phần nộ, hận không thể san bằng hết được những chuyện bất bình trên thế gian này.

... Hỷ, người trẻ tuổi, lồi suy nghĩ thật khả ái làm sao, sinh mệnh cũng khả ái làm sao!

Đình Hỷ lại cầm hạt trân châu lên nói:

- Chú xem, những hạt trân châu này trị giá bao nhiêu?

Tiểu Mã nói:

- Tôi nhìn không ra.

Quả thật y nhìn không ra.

Có người sinh ra không có tý quan niệm gì về tiền bạc hay giá trị đồ vật, y là một trong những người đó.

Đình Hỷ nói:

- Một trăm vạn lượng.

Tiểu Mã hỏi:

- Trăm vạn lượng bạc?

Đình Hỷ gật gật đầu, nói:

- Chẳng qua, đây là tang vật, bọn họ muốn bán nhanh, nhiều nhất chỉ bán được sáu phần.

Tiểu Mã hỏi:

- Còn mình có phải muốn bán nhanh không?

Đình Hỷ nói:

- Không những muốn bán lẹ, còn muốn lấy tiền mặt nữa.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Đình Hỷ nói:

- Bảy anh em nhà họ Sa ở Loạn Thạch Cương đều bị chết dưới lá cờ Ngũ Khuyển, để lại cả nhà cô nhi quả phụ, còn có các huynh đệ ở Thanh Phong Sơn và Tây Hà Thập Bát trại, dù bọn họ đáng tội không nói gì, vợ con nào có tội. Những người đàn bà những đứa con nít đó đều có quyền để sống, muốn sống, phải có cơm ăn, muốn có cơm ăn, phải có tiền.

Cái đạo lý đó, Tiểu Mã hiểu lắm.

Những cô nhi quả phụ đó, trên giang hồ thật tình rất nhiều.

Nhưng trừ Đình Hỷ ra, có ai nghĩ đến tới bọn họ?

Tiểu Mã chớp mắt hỏi:

- Một trăm vạn lượng, sáu phần có phải là sáu chục vạn lượng không?

Đình Hỷ thở ra, nói:

- Lần này xem ra chú tính không sai chút nào.

Tiểu Mã nói:

- Sáu chục vạn lượng bạc, muốn tôi vác từng rương từng rương về cũng mất cả nửa ngày, trong giang hồ có ai đồ ra lập tức được bao nhiêu đó tiền bạc, mua lấy cái món đồ nóng hổi này?

Đình Hỷ không trả lời, y hớp một ngụm rượu, ăn một miếng thịt bò nướng, rồi mới ung dung nói:

- Bảo Đình phủ là một thành phố lớn, Chấn Oai tiêu cuộc chính đang đóng ở đây, trong thành ngoài thành, không chừng khắp nơi đều có tai mắt của bọn họ.

Tiểu Mã thừa nhận:

- Mấy đứa chó quả nhiên có không ít ở đó.

Đình Hỷ nói:

- Vậy thì chú nghĩ xem, tại sao nơi nào không lại, ta cứ muốn lại đây?

Tiểu Mã nói:

- Tôi nghĩ không ra.

Đình Hỷ nói:

- Chú quả thật nghĩ không ra?

Tiểu Mã sờ sờ mũi, cười vả là nói:

- Đại ca nghĩ đầu đó rồi, tại sao còn muốn tôi nghĩ làm gì?

Đình Hỷ nói:

- Chỉ vì ta muốn kéo vài sợi gân, bẻ vài cái xương lười biếng của chú, chữa bệnh lười cho chú đó.

Không ai hiểu Tiểu Mã bằng y.

Y biết có nhiều chuyện Tiểu Mã không phải là nghĩ không ra, chẳng qua lười không nghĩ đến thế thôi.

Đình Hỷ nói:

- Chú có biết cái tên Trương Kim Đình không?

Lần này, Tiểu Mã không thấy lắc đầu.

Y có lại Bảo Định một lần.

Những người có tới Bảo Định, nhất định sẽ không thể không nghe đến Trương Kim Đình.

Trương Kim Đình là người giàu nhất ở phủ Bảo Định, và cũng là một nhà từ thiện số một trong phủ, lấy tám chữ "Phú khả địch quốc, lạc thiện hiếu thi" ra hình dung y, cũng không phải là sai gì.

Đình Hỷ nói:

- Chú có biết Trương Kim Đình dựa vào đâu mà giàu có lên vậy không?

Lần này Tiểu Mã lại lắc đầu trở lại.

Đình Hỷ nói:

- Có hạng người tuy không chính mình đi cướp, nhưng trái tim còn đen hơn cả cường đạo, người khác liều mạng đi cướp của, y ngồi không mua lại, ba phần trả không tới hai phần, trao tay qua ít nhất cũng kiếm chác được vô số tiền lời.

Tiểu Mã hỏi:

- Anh nói có phải là những tên chuyên môn đi mua đồ tang vật không?

Đình Hỷ gật đầu nói:

- Trương Kim Đình vốn là hạng người đó.

Tiểu Mã đó mặt ra.

Đình Hỷ nói:

- Bây giờ y vẫn còn là hạng người đó, chẳng qua, tỳ vị của y lớn lên một tý, làm ăn nhỏ nhen, y chẳng thèm để mắt đến.

Tiểu Mã hỏi:

- Chúng ta lại phủ Bảo Định, có phải là để gặp y?

Đình Hỷ nói:

- Ừ.

Tiểu Mã bỗng nhiên nhảy dựng lên, lớn tiếng nói:

- Cái thứ đó, con mẹ nó, thật không phải là con người, sao đại ca lại đi tìm hần?

Đình Hỷ còn chưa mở miệng, ngoài cửa đã có người vừa cười vừa nói:

- Y lại đây không phải tìm ta, mà là tìm tiền của ta.

x X x

Con người Trương Kim Đỉnh giống như một cái đỉnh, một cái kim đỉnh.

Trên đầu y đội một cái mũ kim quan, eo lưng đeo một sợi kim đai, trên người mặc một bộ kim bào, ngón tay đeo đầy nhẫn ngọc dát vàng, ít nhất là bảy tám ngón.

Sợi dây thắt lưng của y rất rộng, bởi vì cái bụng của y so với cái đỉnh bày ngoài chùa Bảo Đỉnh xem ra không kém bao nhiêu.

Lúc Tiểu Mã xông ra mở cửa, y đã đứng vững như cái vại ba chân ở đó.

Phía sau lưng y còn có hai người, một người mặc áo lòe loẹt bó thân, đầu đội mũ lệch, ăn mặc tựa như một gã bảo tiêu đệ tam cấp trên hý đài.

Tiểu Mã nói:

- Ngươi là gã họ Trương?

Trương Kim Đỉnh nói:

- Ngươi là gã "Phần Nộ Địch Tiểu Mã"?

Xem ra danh tiếng của Tiểu Mã trong giang hồ không còn nhỏ nhoi gì, ngay cả hạng người này cũng đã nghe đến y.

Tiểu Mã trừng mắt, nhìn y từ cái bụng đi lên tới mặt, gằn giọng hỏi:

- Làm sao ta biết được ngươi là Trương Kim Đỉnh thật hay giả?

Trương Kim Đỉnh đáp:

- Ngươi nhất định phải biết, trừ ta ra, còn ai có được bao nhiêu đó thịt trong người?

Tiểu Mã cười nhạt hỏi:

- Bao nhiêu đó thịt trong người của ngươi là ở đâu ra?

Trương Kim Đỉnh cười nói:

- Dĩ nhiên là từ trên người các ngươi chạy qua đây.

Lúc y cười, chỉ thấy da mặt cười mà không thấy thịt cười, đấy không phải vì thịt trên mặt quá nhiều, chẳng qua, da của y quá dày, cơ hồ muốn chôn luôn cái mũi vào trong đó, chẳng còn thấy đâu.

Tiểu Mã muốn đâm cho y một quyền vào mặt cho sưng cái mũi lộ ra ngoài.

Trương Kim Đỉnh nói:

- Đừng quên ta là người đại ca của ngươi mời lại, ngươi mà đánh ta, không khác gì đánh vào mặt đại ca của ngươi.

Tiểu Mã nắm chặt hai nắm tay, rớt cuộc y không dám ra quyền nào.

Trương Kim Đỉnh thở phào ra một hơi dài, mỉm cười nói:

- Bây giờ chúng ta có thể vào được chưa, xin nói dùm.

Tiểu Mã nói:

- Muốn vào, chỉ một mình ngươi vào thôi.

Trương Kim Đỉnh nói:

- Các vị có hai người, dĩ nhiên ta cũng phải đem vào hai người, ta làm ăn trước giờ rất công bình.

Tiểu Mã hỏi:

- Còn ngươi không tính sao?

Trương Kim Đỉnh nói:

- Con người của ta không thể tính là một người, lúc nãy chính ngươi đã có nói rồi.

Tiểu Mã tức quá đàn mặt ra, Đỉnh Hỷ thì bật cười lên.

Y mỉm cười bước lại kéo Tiểu Mã, hững hờ nói:

- Trương lão bản còn không xem mình là người, chú lại đi tức giận làm gì?

Tiểu Mã cũng bật cười lên, nói:

- Chẳng qua tôi chỉ lấy làm lạ, trên đời này tại sao lại có hạng người không thích làm con người?

Trương Kim Đỉnh trừng mắt lên cười nói:

- Bởi vì thời buổi này, chỉ có làm người mới khô, làm heo làm chó, so ra còn dễ dàng hơn làm người.

Nhìn thấy những hạt trân châu trên bàn, cặp mắt ti hí của Trương Kim Đỉnh bỗng nhiên tròn vo lại, y thở ra nhẹ nhẹ một hơi, nói:

- Đây có phải là đồ các vị muốn bán cho ta?

Đình Hỷ nói:

- Nếu không phải là thứ hàng thế này, làm sao tôi dám lao động đến đại giá của Trương lão bản?

Trương Kim Đỉnh hỏi:

- Ông muốn bán bao nhiêu?

Đình Hỷ nói:

- Một trăm vạn lượng.

Trương Kim Đỉnh hỏi lại:

- Một trăm vạn lượng?

Tiểu Mã nhảy dựng lên, chụp ngay lấy cổ áo của y, tức giận nói:

- Người đang nói chuyện, hay đang đánh rắm vậy?

Trương Kim Đỉnh vẫn còn đang cười tí mắt, nói:

- Tôi chỉ bắt quá đang làm chuyện mua bán, người bán đưa giá ra, người mua trả giá lại, làm ăn vốn là vậy mà.

Tiểu Mã nói:

- Ta không phải là kẻ làm ăn.

Đình Hỷ nói:

- Ta là kẻ làm ăn.

Tiểu Mã ngớ mặt ra, bàn tay buông thõng xuống.

Đình Hỷ mỉm cười nói:

- Trương lão bản thích đưa giá qua trả giá lại, ta phụng bồi được mà.

Trương Kim Đỉnh nói:

- Tối đa ta chỉ bỏ ra được hai vạn.

Đình Hỷ nói:

- Chín mươi chín vạn.

Trương Kim Đỉnh nói:

- Ba vạn.

Đình Hỷ nói:

- Chín mươi tám vạn.

Trương Kim Đỉnh nói:

- Bốn vạn.

Đình Hỷ nói:

- Được, ta bán.

Tiểu Mã lại đàn mặt ra, ngay cả Trương Kim Đỉnh cũng ngỡ ngẩn, y nằm mộng cũng nghĩ không ra có người xem vàng như đồ sắt vụn, đây quả thật là trên trời bỗng nhiên rớt xuống một bao thịt.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Ta là hạng người tri túc, tri túc thì luôn luôn sung sướng.

Trên châu nằm trên mặt bàn được bao quanh bởi những chiếc đĩa.

Y di động một chiếc đĩa, trên châu bèn lăn long lóc ra kẻ hở, lăn xuống, lọt vào trong cán cờ màu đen.

Trương Kim Đỉnh nhìn y, bỗng nhiên hỏi:

- Ông có biết ta đang nói đến bốn vạn gì không?

Đinh Hỷ hỏi:

- Không lẽ không phải là bốn vạn lượng?

Trương Kim Đỉnh nói:

- Bốn vạn đồng.

Đinh Hỷ nói:

- Bốn vạn đồng ta cũng bán cho ông.

Tiểu Mã kinh ngạc nhìn y, hình như y chưa hề gặp qua người này bao giờ.

Nhưng Đinh Hỷ chẳng thèm nhìn y, lại nói:

- Đừng nói là có bốn vạn đồng, dù Trương lão bản không đưa đồng nào, ta cũng bán luôn.

Tiểu Mã nhin không nổi nữa, lớn tiếng nói:

- Đại ca của ta chịu bán, ta không chịu.

Đinh Hỷ nói:

- Đại ca chú chịu, chú cũng chịu luôn.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Y trước giờ rất nghe lời Đinh Hỷ, Đinh Hỷ làm, đây là lần đầu tiên y mở miệng hỏi:

- Tại sao?

Bởi vì hiện giờ y cảm thấy kỳ lạ quá, kỳ lạ muốn chết người.

Đinh Hỷ nói:

- Chú nhất định phải hỏi cho ra?

Tiểu Mã nói:

- Ừ.

Đinh Hỷ thở ra nói:

- Bởi vì ta sợ đánh nhau.

Tiểu Mã lại tròn xoe mắt, lấy ngón tay đụng vào cái bụng của Trương Kim Đỉnh, hỏi:

- Anh sợ đánh lộn với tên này?

Đinh Hỷ nhìn Trương Kim Đỉnh từ trên xuống dưới hai lượt nói:

- Cỡ hạng người như Trương lão bản, dù có bảy tám chục tên, muốn đánh lộn, ta cũng còn thoải mái xin thù tiếp.

Tiểu Mã hỏi:

- Vậy thì anh sợ đánh nhau với ai?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Chú nhìn không ra thật sao?

Tiểu Mã nói:

- Tôi nhìn không ra.

Người đứng cúi đầu sau lưng Trương Kim Đình, ăn mặc như một tên bảo tiêu trên hý đài này giờ, bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:

- Tôi nhìn ra.

Tiểu Mã trừng mắt hỏi:

- Ngươi? Ngươi nhìn ra con mẹ gì?

Gã bảo tiêu nói:

- Ít ra ta cũng nhìn ra được một chuyện.

Tiểu Mã nói:

- Ngươi nói đi.

Gã bảo tiêu nói:

- "Thảo Nhân Hỷ Hoan Địch Đình Hỷ" quả thật không hổ là đệ nhất trí đa tinh trong hắc đạo, còn "Phẫn Nộ Địch Tiểu Mã" thật là con mẹ nó, một cái bao cở vô dụng.

Tiểu Mã nhảy dựng lên nói:

- Ngươi là thứ gì?

Gã bảo tiêu nói:

- Người còn nhìn chưa ra?

Tiểu Mã nói:

- Ta chỉ thấy, ngươi chẳng phải thứ gì, cũng chẳng phải người, tối đa chỉ bất quá là con mẹ nó, một con chó trắng.

Gã bảo tiêu cười lớn.

Y vừa cười lớn vừa thoát bộ áo hoa hòe trên người ra, gỡ cái mũ lệch xuống, lấy tấm áo vừa cởi ra chùi vào mặt mấy cái.

Rồi thì cái gã bảo tiêu hạng ba trên hý đài bỗng biến thành vị tiêu khách đệ nhất lưu cao thủ trong giang hồ.

Nói một cách nghiêm chỉnh, người có đủ tư cách được xưng là đại tiêu khách đệ nhất lưu cao thủ trong giang hồ, nhất định không có quá mười người, Thần Quyền Tiểu Gia Cát Đặng Định Hầu dĩ nhiên là một trong những người đó.

Người này diện mạo ung dung, ánh mắt loang loáng, ngay cả trong đám vương công đại thần cũng khó mà thấy được mấy người.

Tiểu Mã cười nhạt nói:

- Quả thật đúng thế, quả thật là Tiểu Trư Ca.

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Nhưng ta lại nhìn trật ngươi, ngươi chẳng phải là bao cở, ngươi chỉ bất quá là một con lừa nhỏ thôi.

Tiểu Mã lại nắm chặt nắm tay.

Có điều nắm tay của y bị Đình Hỷ giữ chặt lại.

Tiểu Mã hỏi:

- Anh sợ đánh nhau thật sao?

Đình Hỷ nói:

- Thật, chỉ tiếc là trận đánh này xem ra không thể tránh khỏi.

Tiểu Mã hỏi:

- Vậy thì sao anh còn giữ tôi lại?

Đình Hỷ nói:

- Bởi vì còn chưa đến lúc bắt đầu.

Tiểu Mã hỏi:

- Phải đợi đến chừng nào?

Đình Hỷ nói:

- Chúng ta còn phải đợi đến lúc Tây Môn đại tiêu đầu cởi y phục ra rồi hẳn nói.

Gã bảo tiêu còn lại lạnh lùng nói:

- Không ngờ ngươi nhận ra được ta.

Đình Hỷ nhìn nhìn chỗ lồi lên một bên người của y, mỉm cười nói:

- Ta cũng chẳng nhận ra gì ngươi, chẳng qua ta chỉ nhận ra cây Càn Khôn Bút trên người của ngươi thể thôi.

Càn Khôn Bút luyện bằng thép ròng, lúc này đang được cắm xéo qua thắt lưng, dưới tấm áo hoa hòe của Tây Môn Thắng.

Người của y cũng giống như cây bút, ốm yếu, cao ngoằng, sắc bén, thép ròng mài dũa rèn luyện đã được lâu năm.

Năm tiêu cuộc lớn trong Khai Hoa Ngũ Khuyến, nếu nói về mưu sâu tính xa, tính toán không bao giờ trật, tự nhiên phải là Liêu Đông đại hiệp Bách Lý Trường Thanh.

Đặng Định Hầu đứng nhất về tư tưởng rộng rãi, thể lực dồi dào. Quy Đông Cảnh khôn ngoan mà như người ngu dốt, lúc nào cũng có phúc tinh chiếu vào, chính là một vị phúc tướng nhất trong vũ lâm Trung nguyên. Ngọc Báo Khương Tân kiêu hãnh dũng mãnh, tinh nhuệ không thể đương đầu.

Nhưng nói về võ công, đệ nhất trong các tiêu cuộc của Trung nguyên, phải tính tới Càn Khôn Bút Tây Môn Thắng.

Công phu điểm huyết, đả huyết, ám khí và nội gia miên chương của y, ở Trung nguyên không ở vào vị trí thứ hai.

Mấy năm gần đây, quả thật rất ít người trong giang hồ muốn giao đấu với y.

Nhưng Tiểu Mã lại rất muốn.

Chỉ cần y muốn đánh nhau, đối phương võ công cường nhược ra sao, y chẳng thèm để ý tới.

- Ngươi là Tây Môn Thắng?

Tây Môn Thắng gật gật đầu.

Tiểu Mã hỏi:

- Bây giờ đã đến lúc bắt đầu đánh nhau chưa?

Tây Môn Thắng cười nhạt.

Tiểu Mã xoa xoa tay:

- Ngươi nói đánh nhau kiểu nào đây?

Tây Môn Thắng nói:

- Đánh nhau chỉ có một cách.

Tiểu Mã hỏi:

- Cách gì?

Tây Môn Thắng cười nhạt nói:

- Đánh đến chừng nào đối phương gục xuống, bò dậy không nổi thì ngừng.

Tiểu Mã cười lớn, nói:

- Được, kiểu này hợp với khẩu vị của ta.
Đình Hỷ bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:
- Kiểu này lại không hợp với khẩu vị của đại ca ngươi.
Tây Môn Thắng nói:
- Ta chẳng đi tìm ngươi.
Đình Hỷ nói:
- Theo ta biết, đánh nhau có hai loại, một loại văn, một loại võ.
Tây Môn Thắng hỏi:
- Ngươi muốn đánh theo kiểu văn?
Đình Hỷ mỉm cười nói:
- Cỡ hạng người có thân phận như Tây Môn đại tiêu đầu đây, cũng không nên đánh nhau như hai con chó cắn lộn phải không?
Tây Môn Thắng hỏi:
- Đánh kiểu văn đánh làm sao?
Đình Hỷ nói:
- Ta nói ra, ngươi có chịu không chứ?
Tây Môn Thắng cười nhạt nói:
- Đối phó hạng người như các hạ, đánh kiểu nào cũng thế thôi.
Dĩ nhiên y rất chắc ăn.
Mười năm nay, Càn Khôn Bút đã trải qua trăm trận lớn nhỏ, trước giờ chưa bao giờ bị bại trận.
Đình Hỷ bật cười, nói:
- Được, đã vậy, chúng ta thử đánh kiểu này xem sao.
Chữ "đánh" vừa ra khỏi miệng, nắm quyền của y đã đâm vào cái bụng phình to của Trương Kim Đỉnh.
Cái bụng của Trương Kim Đỉnh không phải cứng rắn như thiết đỉnh, y bị một quyền đánh vào gập cả lưng lại, muốn ói cả mật ra, mắt mũi ràn rụa, ngay cả nước tiểu thiếu điều muốn chảy ra cả quần.
Tây Môn Thắng nổi giận hỏi:
- Tại sao ngươi đánh y?
Đình Hỷ cười nói:
- Đây chính là kiểu đánh văn của ta, chúng ta ai đánh cho Trương lão bản gục xuống không dậy được, người đó thắng, nhưng chỉ được dùng nắm tay đánh thôi.
Chữ "đánh" vừa nói ra khỏi miệng, nắm tay của y đã đâm vào eo lưng của Trương Kim Đỉnh.
Đình Hỷ nói:
- Làm gì có kiểu đánh lạ vậy?
Đình Hỷ nói:
- Ngươi đã nói rồi, bất kể ta đánh kiểu gì, ngươi đều chịu, nếu ngươi không muốn bị thua, phải mau mau theo ta mà đánh.
Chữ "đánh" vừa thốt ra, xương sườn của Trương Kim Đỉnh lại ăn thêm một quyền.
Quả đâm của Đình Hỷ quả thật không nhẹ tý nào, vậy mà xương sườn của y vẫn còn chưa bị gãy.

Bất cứ ai muốn đâm gãy rẽ xương sườn nằm dẫu trong một tấm thịt dày một thớ của một người, nhất định không phải là chuyện dễ dàng.

Chẳng qua, tuy xương sườn không gãy, đũng quần cũng đã ướt đầm dề, dù Trương Kim Đỉnh có là một cái đỉnh thật sự, cũng chịu không nổi cái kiểu đánh như vậy.

Tây Môn Thắng không thể bại được.

Gương mặt y chẳng có biểu tình gì, nắm tay đã tung ra không hình không bóng, đánh vào eo của Trương Kim Đỉnh.

Trương Kim Đỉnh lập tức ngã âm xuống, ngã xuống thật lẹ làng.

Người này xem ra hình như ngu hơn cả trâu bò, thật ra, y còn khôn hơn cả hồ ly gấp mười lần.

Tây Môn Thắng nhìn y hỏi:

- Người còn bò dậy nổi không?

Trương Kim Đỉnh lập tức lắc đầu.

Tây Môn Thắng ngẩng đầu lên, nhìn Đỉnh Hỷ cười nhạt nói:

- Y chẳng bò dậy nổi, người bại rồi.

Đây quả thật là hai người đang diễn trò hý, người ca kê họa, người tung kê hứng.

Cỡ hạng người thông minh như Đỉnh Hỷ, làm sao lại bị gạt như vậy được?

Gương mặt của Tiểu Mã vì tức giận quá đã biến thành đỏ kè, nào ngờ Đỉnh Hỷ bỗng dừng lại cười lớn lên.

Tây Môn Thắng hỏi:

- Người còn chưa chịu thua sao?

Đỉnh Hỷ nói:

- Ta thua, ta vốn đã chịu thua rồi.

Tây Môn Thắng hỏi:

- Đã thua rồi còn cười gì nữa?

Đỉnh Hỷ cười nói:

- Bởi vì ta đánh tên rùa đen này được ba quyền miễn phí, trong lòng cũng đỡ tức đi được hết nửa.

Rõ ràng y đã chuẩn bị chịu thua, vậy mà còn đánh được Trương Kim Đỉnh ba quyền không tốn tiền.

Thì ra, bị gạt không phải là y, mà là Trương Kim Đỉnh.

Lần này, Trương lão bản coi như đã bị làm ăn thất bại.

Đặng Định Hầu đứng một bên nhìn nhìn, khóe miệng bất giác lộ ra một nụ cười.

Nhưng Tiểu Mã đã nhảy dựng lên hỏi:

- Anh tính chịu thua thật sao?

Đỉnh Hỷ nói:

- Ừ.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Đỉnh Hỷ cười một tiếng, nói:

- Tây Môn Thắng đánh trận nào thắng trận đó, Đặng Định Hầu thần quyền vô địch, chỉ có anh em chúng ta, muốn đánh bại người ta cũng khó có cơ hội lắm.

Tiểu Mã nói:

- Chỉ cần có một chút xíu cơ hội thôi, chúng ta cũng phải ...

Đinh Hỷ ngắt lời y:

- Huống gì, dù chúng ta có đánh bại hết bọn họ, mình cũng chẳng lợi lộc gì, dù có đánh đến chảy máu đầu ra, nhất định cũng chỉ nằm kiệt sức ra đó, còn đâu đối phó nổi những người còn lại bên ngoài?

Y lại cười một tiếng nói tiếp:

- Vì vậy chung cuộc mình cũng vẫn phải thua, nếu đã phải thua, tại sao không thua cho đẹp một tý?

Tiêu Mã cắn chặt răng nói:

- Anh chịu thua, tôi không chịu thua.

Y nói chưa hết lời, nắm tay đã đâm tới Tây Môn Thắng nhanh như điện xẹt.

Y đâm vào mặt của Tây Môn Thắng.

Y ghét cái bản mặt khinh khỉnh của Tây Môn Thắng.

Có điều, nắm tay của y vừa đâm tới, gương mặt của Tây Môn Thắng bỗng có một người chắn phía trước.

Gương mặt người này trắng trẻo nhẵn nhụi, vẫn vẫn vẻ vẻ, xem ra không có tý nào đáng ghét.

Một cái đâm ra, muốn thu lại không phải là chuyện dễ.

Nhưng Tiêu Mã thu nắm tay lại tỉnh bơ, y hét lên:

- Xích ra, ta chẳng đi tìm ngươi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bây giờ đến lượt ta, ngươi không tìm ta cũng không được.

Y đưa quyền ra, miệng nói:

- Ta cũng sử quyền, chúng ta tấu xảo lấy quyền đầu đối chọi với quyền đầu.

- - - o O o - - -